

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 27 sierpnia 2020 r.

DIH-2.709.3.2020.PS

DECYZJA DIH-2 NR 8/2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), art. 35a pkt 9 lit. a, art. 35c ust. 5 pkt 1, ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660, ze zm.) w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1668, ze zm.)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z 30 grudnia 2019 r., złożonego przez pełnomocnika przedsiębiorcy Pana Lesława Hawrylewicza i Pana Damiana Sodolskiego prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą Skład Opałowy, Skup i Sprzedaż Złomu L. Hawrylewicz, D. Sodolski, (... , 59-620 Gryfów Śląski), zwanych dalej „Stroną” lub „Przedsiębiorcą” – od decyzji Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 17 grudnia 2019 r., (sygnatura DJG-KBP-NU.8361.109.2019), wymierzającej ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 25 001 zł (słownie: dwadzieścia pięć tysięcy złotych 00/100), w związku z niewykonaniem obowiązku, o którym mowa w art. 6 c ust. 1 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660, ze zm.), tj. niewystawieniem w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego dokumentów potwierdzających spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Energii z 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1890),

postanawia

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Inspektorzy reprezentujący Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, działając na podstawie upoważnienia nr 110/DJG/2019 z 24 lipca 2019 r. przeprowadzili kontrolę u (..), w składzie opału, (..). Zakres przedmiotowy kontroli dotyczył sprawdzenia przestrzegania przez Stronę obowiązków określonych w art. 6c i 6d ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660, ze zm.) zwanej dalej „ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw” polegających na wystawianiu świadectwa jakości paliwa stałego i przekazywaniu go każdemu podmiotowi, który nabywa to paliwo.

W toku kontroli przeprowadzonej 24 – 30 lipca 2019 r. ustalono, że Strona prowadziła sprzedaż różnych sortymentów węgla kamiennego spełniającego wymagania jakościowe określone w rozporządzeniu Ministra Energii z 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1890). Ustalono, że Przedsiębiorca w przypadku sprzedaży paliwa stałego do 200 kg wystawiał paragon natomiast powyżej 200 kg wydawał faktury. Do faktur były wydawane świadectwa jakości paliw stałych, które następnie przedsiębiorca archiwizował zgodnie z wytycznymi ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Odnosząc się do sprzedaży paliwa stałego na paragon ustalono, że przedsiębiorca od 1 lipca 2019 r. do 24 lipca 2019 r. wystawił 49 paragonów natomiast nie udokumentowano wystawiania do nich świadectw jakości. W protokole przesłuchania Strony z 24 lipca 2019 r. Przedsiębiorca oświadczył, że przy sprzedaży węgla na paragon wydaje klientowi paragon wraz ze świadectwem jakości węgla, nie zostawiając świadectwa jakości dla siebie, gdyż nie był świadomy, że powinien.

Ponadto ustalono i zamieszczono w protokole kontroli wartość wprowadzanego do obrotu w roku 2018 paliwa stałego, jak również wartość paliwa stałego znajdującego się w składzie w dniu rozpoczęcia kontroli (pismo Strony z 11 grudnia 2019 r. oraz załącznik nr 1 dokument dołączony do protokołu kontroli).

W ocenie Dolnośląskiego WIIH wprowadzanie do obrotu paliw stałych poprzez sprzedaż paliwa stałego klientom na paragon dla których przedsiębiorca nie udokumentował faktu wystawienia świadectwa jakości stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodnie z którym przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b ustawy o systemie

monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez to paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, czyli świadectwo jakości.

W związku z powyższym, Dolnośląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej pismem z 18 listopada 2019 r., znak: DJG-KBP-NU.8361.109.2019 zawiadomił Stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia w drodze decyzji administracyjnej kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 6c ust. 1 i ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz pouczył o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m.in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów.

Strona w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego pismem z 26 listopada 2019 r. oświadczyła, że nie zgadza się ze stanowiskiem Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej i wniosła o odstąpienie od nałożenia na nią kary pieniężnej.

Dolnośląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej 17 grudnia 2019 r. wydał decyzję nr sprawy DJG-KBP-NU.8361.109.2019 nakładającą na Przedsiębiorcę karę pieniężną z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 6 c ust. 1 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660, ze zm.), tj. niewystawieniem w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego dokumentów potwierdzających spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Energii z 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1890).

Pismem z 30 grudnia 2019 r., Strona reprezentowana przez pełnomocnika złożyła odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania, względnie odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej. Przedmiotowej decyzji pełnomocnik zarzucił naruszenie art. 7, art.10, art.77 i art. 80 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.) poprzez brak wyczerpującego wyjaśnienia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikiem czego było ustalenie, iż skarżący nie wystawiali w momencie wprowadzenia do obrotu paliwa stałego dokumentów potwierdzających spełnienie wymagań jakościowych określonych w odrębnych przepisach, i nienależytą ocenę przesłanek dotyczących odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej.

W odwołaniu pełnomocnik Strony zaznacza, że świadectwa jakości były wystawiane i przekazywane nabywcom zarówno w sprzedaży fakturowej jak i sprzedaży na paragon, jednakże kontrolowany nie pozostawiał sobie kopii świadectw w sprzedaży na paragon ze względu na trudności techniczne. Pełnomocnik Strony zaznaczył, że to na organie prowadzącym postępowanie w sprawie wymierzenia kary pieniężnej ciąży obowiązek udowodnienia, że skarżący nie wywiązał się z obowiązku przewidzianego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W aktach sprawy znajduje się dokumentacja, z której wynika, że w momencie rozpoczęcia kontroli skarżący przechowywali na miejscu sprzedaży opału świadectwa jakości, a miejsce sprzedaży obejmowało zarówno sprzedaż fakturową jak i sprzedaż na tzw. paragon. Tymczasem organ uznał, że świadectwa takie nie były w ogóle wystawiane. Zdaniem pełnomocnika organ I instancji wprowadził domniemanie faktyczne, które powinno być poprzedzone o konkretne środki dowodowe. Ujawnione w sprawie dowody (zeznania strony) oraz ustalenia dokonane w trakcie czynności kontrolnych wprost temu wnioskowi przeczą. Pełnomocnik stoi na stanowisku, że organ I instancji nie wykazał, że skarżący nie wystawiał świadectw jakości oraz że nie przekazywał ich nabywcom, lecz co najwyżej, że nie pozostawiał sobie kopii tych świadectw przy sprzedaży paragonowej. Ponadto pełnomocnik zwraca uwagę, że rzekome uchybienie miało znikomą wagę, jeżeli zważyć na cel wprowadzonej regulacji oraz jego potencjalne skutki dla osób dokonujących zakup opału dlatego też powinien zostać zastosowany art. 189f § 1 Kpa. Powyższe okoliczności zdaniem pełnomocnika potwierdzają, iż kontrolowany znał i stosował się do najważniejszych obowiązków wynikających z art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Ponadto zwraca uwagę, że kontrolowany zobowiązał się do przechowywania świadectw jakości również dla sprzedaży paliw dokumentowanej paragonami, mimo że uchybienie to nie zostało usankcjonowane karą pieniężną.

Przy piśmie z 9 stycznia 2020 r. Dolnośląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ww. odwołanie wraz z aktami sprawy nr DJG-KBP-NU.8361.109.2019.

Następnie pismem z 17 stycznia 2020 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 Kpa, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa. Postanowieniem z 3 czerwca 2020 r. Prezes UOKiK

poinformował Stronę o przeprowadzeniu dodatkowego postępowania w celu uzupełnienia dowodów. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów postanowieniem z 16 lipca 2020 r. poinformował pełnomocnika Strony o przedłużeniu postępowania do 25 sierpnia 2020 r. w związku z nowymi dowodami i umożliwienie Stronie wypowiedzenia się co do nich. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania.

Art. 6d ww. ustawy dotyczący świadectwa jakości wymienia jakie informacje powinno ono zawierać, jest to:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, jego siedziby i adresu;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości oraz numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), jeżeli został nadany, albo numer identyfikacyjny w odpowiednim rejestrze państwa obcego;
- 3) indywidualny numer świadectwa jakości;
- 4) określenie rodzaju paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości;
- 5) wskazanie systemu certyfikacji lub innego dokumentu stanowiącego podstawę do uznania,

- 6) że określony rodzaj paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, spełnia wymagania jakościowe określone przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 7) wskazanie wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 8) informację o wymaganiach jakościowych dla paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 9) oświadczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, że paliwo stałe,
- 10) dla którego jest wystawiane to świadectwo, spełnia wymagania jakościowe określone
- 11) w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 12) oznaczenie miejsca i datę wystawienia świadectwa jakości;
- 13) podpis przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości albo osoby uprawnionej
- 14) do jego reprezentowania.

Zgodnie z art. 6d pkt 3 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw każde świadectwo paliwa stałego powinno zawierać indywidualny numer tego świadectwa.

Protokół kontroli nr DJG-KBP-NU.8361.109.2019 z 30 lipca 2019 r. oraz protokół nr DJG/1/2020, stanowią dowody w prowadzonym postępowaniu administracyjnym. Należy podkreślić, że Strona podpisała zarówno protokół kontroli jak i protokół z przeprowadzenia dodatkowego dowodu nie wnosząc do nich żadnych uwag.

Prezes UOKiK opiera się na ustaleniach kontroli i na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania.

W toku kontroli 24 lipca 2019 r. na podstawie przedłożonych dokumentów ustalono, że w okresie od 1 lipca 2019 r. do 24 lipca 2019 r. kontrolowany podmiot prowadził sprzedaż różnych sortymentów węgla kamiennego spełniającego wymagania jakościowe określone w rozporządzeniu Ministra Energii z 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1890). Losowo wybrano 9 faktur, do których dołączone były świadectwa jakości. W powyższym okresie przedsiębiorca dokonał również sprzedaży paliwa stałego na tzw. paragon - wystawił 49 paragonów- nie dokumentując w tych przypadkach wystawienia i wydania konsumentowi świadectwa jakości. Dokonano również przesłuchania Strony (protokół przesłuchania Strony w załączeniu do akt sprawy nr sprawy DJG-KBP-NU.8361.109.2019), podczas którego Strona oświadczyła, że przy sprzedaży paliw stałych prowadzonych na tzw. paragon wydawał paragon wraz ze świadectwem jakości paliw stałych i przekazywał je klientowi. Strona nie zostawiała dla siebie świadectwa jakości

ponieważ nie była świadoma, że przy sprzedaży na paragon musi je pozostawiać. Natomiast przy sprzedaży paliwa stałego na fakturę, klient otrzymywał fakturę wraz ze świadectwem jakości, a Strona zostawiała dla siebie kopię takiego świadectwa.

W wyniku przeprowadzenia dodatkowego dowodu 6 lipca 2020 r. ustalono, że ww. okresie dokonano 198 transakcji, w tym dla 149 wystawiono faktury i dla 49 - paragony. Natomiast przedsiębiorca wystawił jedynie 149 świadectw jakości. W celu udokumentowania powyższych faktów sporządzono zestawienie sprzedaży paliwa stałego na paragon i fakturę. Zgodnie z art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw każde świadectwo paliwa stałego powinno zawierać indywidualny numer tego świadectwa. Zgodnie z ww. zestawieniem numeracja świadectw jakości paliw stałych wystawianych przez przedsiębiorcę dla sprzedaży potwierdzonych fakturami jest ciągła pomimo, że pomiędzy sprzedażami paliw stałych potwierdzonymi fakturami dokonywano sprzedaży potwierdzonych paragonem. Powyższe potwierdza, że przedsiębiorca nie wystawiał świadectw jakości dla paliw stałych w przypadku sprzedaży potwierdzanej paragonem.

Stwierdzona nieprawidłowość stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodnie z którym przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych zwany świadectwem jakości.

Zgodnie z art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw karze pieniężnej podlega przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wbrew obowiązkowi nie wystawia świadectwa jakości.

Należy podkreślić, że kara pieniężna wskazana w art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw jest karą administracyjną wymierzaną w przypadku popełnienia tzw. deliktu administracyjnego. Odpowiedzialność ta ma charakter obiektywny i niejako automatyczny oraz jest niezależna od winy Strony, działań innych osób lub okoliczności popełnienia czynu, co oznacza, że kara pieniężna jest skutkiem zaistnienia stanu niezgodnego z prawem. Ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie przewiduje żadnych okoliczności znoszących obowiązek nałożenia przez właściwy organ administracyjnej kary pieniężnej, jedynie umożliwia wydanie jej w określonych przedziałach finansowych zależnych od wartości wprowadzonego do obrotu paliwa stałego.

Prezes UOKiK po zapoznaniu się z ustaleniami kontroli oraz przeprowadzonym postępowaniem dowodowym stwierdza, iż Strona, wprowadzając do obrotu paliwa stałe - sprzedając paliwo stałe potwierdzając sprzedaż paragonem nie wystawiała świadectw jakości, czym nie wypełniła obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodnie z którym przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych zwany świadectwem jakości. Zgodnie z art. 6c ust. 2 ww. ustawy kopia świadectwa jakości poświadczona za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest przekazywana każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe. Organ odwoławczy wskazuje również, że na gruncie rozpatrywanej sprawy sformułowanie „każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe” oznacza również podmioty nabywające od Strony paliwa stałe w ramach sprzedaży potwierdzonej paragonem. W związku z powyższym Strona była zobligowana wydać kopię świadectwa jakości kupującemu, a oryginały świadectw jakości paliw stałych, które zostały wprowadzone do obrotu bez względu na ilość sprzedawanego paliwa stałego i bez względu na formę potwierdzenia sprzedaży jaką przyjęła Strona (do 200 kg paragon, powyżej 200 kg faktura), przechowywać przez okres 2 lat (art. 6c ust. 3 ww. ustawy). Ponadto należy zauważyć, że zgodnie z art. 7 ust. 7a pkt 5 ww. ustawy zakazane jest wprowadzanie do obrotu paliw stałych, dla których nie wystawiono wymaganego świadectwa jakości.

Zeznanie Strony (protokół z przesłuchania strony z 24 lipca 2019 r.) iż wystawiała świadectwa jakości dla paliwa stałego sprzedawanego na paragon, a nie zatrzymywała ich dla siebie nie dowodziło, że rzeczywiście klient otrzymywał wymagane prawem świadectwo jakości paliwa stałego w momencie jego zakupu dlatego też organ II instancji nie dał wiary powyższym wyjaśnieniom Strony i przeprowadził dodatkowy dowód w sprawie. Posiadanie oryginału świadectwa jakości stanowi dowód, że takie działanie (tzn. wystawienie świadectwa jakości) ze strony sprzedającego miało miejsce i że Przedsiębiorca faktycznie wywiązał się z ustawowych obowiązków.

W związku z powyższym Strona dokonując sprzedaży paliwa stałego potwierdzonej paragonem, bez wystawienia świadectw i przekazania go podmiotowi kopiującym, naruszyła podstawowe akty prawne, ustanowione w celu zapewnienia, że podmiot kupujący otrzymał kluczowe informacje o nabywanym paliwie, tj. uzyskania rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat danego produktu. Należy zauważyć, że Strona dokonywała wprowadzenia do obrotu

(sprzedaży) paliwa stałego, dokonując nieuzasadnionego zróżnicowania, gdzie jednym podmiotom (sprzedaż powyżej 200 kg na fakturę) wydawała świadectwa jakości, co zostało udokumentowane, a innym podmiotom (poniżej 200 kg na paragon) nie wydawała świadectwa jakości. Jediną różnicą stanowiącą o wydaniu lub niewydaniu świadectwa jakości dla paliwa stałego był sposób potwierdzenia sprzedaży – fakturą bądź paragonem, choć wprowadzającym do obrotu paliwo stałe był ten sam podmiot. Ustawodawca nie narzuca Przedsiębiorcy formy dokumentowania sprzedaży paliw stałych w zależności od jej wielkości, narzuca natomiast obowiązek wystawienia i przekazania kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem świadectw jakości każdemu podmiotowi, który zakupił paliwo stałe oraz przechowywania wystawionych świadectw jakości przez okres 2 lat. Należy wspomnieć, że Przedsiębiorca tłumaczył, że istniała techniczna trudność przechowywania kopii świadectw w przypadku wystawienia paragonów. Organ odwoławczy nie może uznać powyższego argumentu Strony, gdyż z dokumentacji fotograficznej (zawartej w aktach sprawy) do faktur, które były wydawane klientowi wraz ze świadectwem jakości są dopięte paragony i Strona nie miała problemu z ich przechowywaniem. Ponadto jak wynika z notatki służbowej inspektorów z dnia 24 lipca 2019 r. wspólnik spółki cywilnej miał przygotowane świadectwa jakości paliw stałych dla poszczególnych sortymentów węgla, bez narzuconego numeru i daty wydania – w związku z powyższym Strona nie miała problemu z ich przygotowaniem i przechowywaniem.

Powyższe ustalenia stanowią podstawę do zastosowania sankcji, o której mowa w art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Należy wskazać, że już na etapie prac legislacyjnych, przed wprowadzeniem przez Ustawodawcę omawianego ustawowego obowiązku przedsiębiorcy, podkreślone zostało szczególne znaczenie tej kwestii – również w aspekcie ochrony interesów konsumentów. Jak wynika z uzasadnienia rządowego projektu do ustawy z 5 lipca 2018 r. o zmianie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. 2018, poz. 1654), „Wprowadzenie wymagania posługiwania się w obrocie paliw stałych świadectwami jakości paliw umożliwi kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu. Wprowadzenie świadectwa jakości paliwa stałego powinno również usprawnić pracę organów kontrolujących obrót paliwami stałymi, tak krajowymi, jak i importowanymi. Wprowadzający do obrotu paliwo stałe w momencie sprzedaży np. węgla kamiennego wystawia świadectwo jakości paliw dla sprzedawanego paliwa i ma obowiązek przekazać jego poświadczoną kopię klientowi. [...] Efektem proponowanego rozwiązania będzie uporządkowanie rynku paliw stałych

i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu. [...] Wprowadzenie wymagań jakościowych dla paliw stałych wykluczy z obrotu paliwa niespełniające minimalnych wymagań, umożliwiając ponadto potencjalnym nabywcom wybór paliw o wysokich parametrach jakościowych. Ww. działania mogą przyczynić się w efekcie do redukcji tzw. emisji niskiej, a przez to do poprawy zdrowia i jakości życia obywateli.” (Uzasadnienie do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, Druk sejmowy nr 2377 z 19 marca 2018 r.).

Odnosząc się do zarzutów postawionych w odwołaniu z 30 grudnia 2019 r. stwierdzić należy, że w myśl zasady prawdy obiektywnej, wyrażonej w art. 7 Kpa i skonkretyzowanej w art. 77 § 1 Kpa organy administracji publicznej mają obowiązek podjąć wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy, zobowiązane są w sposób wyczerpujący nie tylko zebrać ale i rozpatrzeć cały materiał dowodowy, zwłaszcza w postępowaniach odnoszących się do podmiotów, którym organ przypisuje delikt administracyjny. Zgodnie z art. 80 Kpa organ ocenia na podstawie całego zebranego materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Stosownie do art. 107 § 3 Kpa uzasadnienie decyzji powinno zawierać rezultaty tych ustaleń w szczególności fakty, które organ uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł, co też organ I instancji uczynił. Działania podejmowane w ramach wskazanych wyżej obowiązków mają na celu dokonanie ustaleń, pozwalających na prawidłowe zastosowanie prawa materialnego. Oznacza to, że normy prawa materialnego wskazują, jakie fakty mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wyznaczają tym samym zakres postępowania dowodowego i zakres ustaleń faktycznych koniecznych dla załatwienia sprawy. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy budził wątpliwości organu II instancji dlatego też Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadził dodatkowy dowód w sprawie, który pozwolił na pełną i dogłębną analizę sprawy. Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, że Prezes UOKiK wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej (art. 7 i art. 77 Kpa), dokonując przy tym wszechstronnej oceny tego materiału dowodowego. Treść przepisów jest jasna. Ustawodawca w sposób jednoznaczny określił odpowiedzialność sprzedawcy za naruszenie obowiązków wynikających z ustawy.

Odnosząc się do zawartego w odwołaniu zarzutu, że organ I instancji w swojej decyzji nie umotywił w sposób szczegółowy swojego stanowiska, że wersja przedstawiona przez Stronę nie zasługuje na walory wiarygodności jest nietrafiony. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zauważa, że w decyzji z 17 grudnia 2019 r. na stronie 2 organ I instancji odniósł się, wskazując, że „..., kontrolowany nie udokumentował faktu wystawienia świadectw jakości do opału sprzedanego na podstawie paragonów. W świetle powyższego stwierdzono, że kontrolowany podmiot nie wystawił świadectw jakości...” Należy wskazać, również że organ I instancji informował Stronę o jej prawach i działaniach zgodnie z prawem i w ramach prawa nie naruszając art. 8 § 1 Kpa, Strona miała możliwość przedstawienia dowodów w sprawie – z czego nie skorzystała. Ponadto Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpatrując odwołanie Strony przeanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy również pod kątem możliwości zastosowania art. 189f § 1 Kpa. Przepis ten wskazuje wprost, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to:

- waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub

- za to samo zachowanie prawomocną decyzją na Stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Organ I instancji słusznie przyjął, że w sytuacji, gdy wymagane prawem świadectwa jakości paliw stałych nie były wydawane, o czym świadczy brak oryginałów świadectw jakości u przedsiębiorcy i co potwierdzono w czasie przeprowadzenia dodatkowego dowodu nie można mówić, o spełnieniu przesłanki znikomej wagi naruszenia. W ocenie Prezesa UOKiK, o znikomej wadze naruszenia nie można mówić w przypadku, gdy wymagane przepisami świadectwo jakości paliw stałych nie było wystawione i wydane klientowi, zawierają bowiem one bardzo istotne z punktu widzenia ochrony interesów i praw konsumentów informacje dotyczące jakości danego paliwa stałego. Należy wskazać, że w protokole kontroli odnotowano, że Strona zadeklarowała, że będzie wystawiać i przechowywać świadectwa jakości dla wszystkich podmiotów dokonywujących zakupu paliwa stałego. Przesłanki warunkujące ewentualne zastosowanie pouczenia, jak wskazano powyżej, nie zostały spełnione, ponadto muszą być spełnione łącznie. W świetle powyższego Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajduje podstaw dla zastosowania

w rozpatrywanej sprawie art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego pomimo deklaracji Strony odnośnie zaprzestania naruszenia.

Odnosząc się do art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, który przewiduje fakultatywne odstępianie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, w sytuacji gdy Strona udowodni usunięcie naruszenia prawa lub powiadomi właściwe podmioty o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia, należy wskazać, że Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, iż nie zachodzą przesłanki do wydania postanowienia w celu przedstawienia przez Stronę dowodów usunięcia naruszenia prawa lub powiadomienia podmiotów o stwierdzonym naruszeniu, gdyż doręczenie nabywcom kopii świadectwa jakości paliwa stałego nie spełni zadania informacyjnego jaki wynika z obowiązku ich wystawiania i przekazywania w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego. Art. 6c ww. ustawy jasno określa, że wykonanie obowiązku powinno nastąpić w momencie wprowadzania paliwa stałego do obrotu czyli w momencie sprzedaży paliwa stałego klientowi. Stąd wynika, że późniejsze, przekazanie nabywcom świadectwa jakości paliw stałych nie jest wykonaniem obowiązku ani też nie może być uznane za działanie podjęte dobrowolnie przez Stronę w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa.

Zważywszy na fakt niedopełnienia obowiązku, o którym stanowi art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, po uwzględnieniu przesłanek z art. 35d ust. 4 ww. ustawy, a także zachowania Strony, to jest deklaracji, że Strona będzie wystawiać i przechowywać świadectwa jakości dla wszystkich, którzy będą dokonywać zakupu paliwa stałego, Dolnośląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej ustalił wysokość kary pieniężnej na najniższym możliwym poziomie. Zgodnie z art. 35c ust. 5 ww. ustawy wysokość kary pieniężnej wymierzanej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 i 10, wynosi od 10 000 zł do 25 000 zł - w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200 000 zł. W przypadku gdy wartość wprowadzonego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200 000 zł wysokość kary pieniężnej wynosi od 25 001 zł do 100 000 zł. Ponieważ w toku kontroli ustalono, że wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego wynosi powyżej kwoty 200 000 zł wymierzono karę pieniężną, której wysokość nie mogła być mniejsza niż 25 001 zł oraz nie większa niż 100 000 zł.

Dokonując wszechstronnej oceny materiału dowodowego należy stwierdzić, że w chwili kontroli obowiązek wystawiania i doręczenia nabywcy paliwa stałego, którego sprzedaż odbywała się na paragon kopii świadectwa jakości bez wątplenia nie był realizowany przez

Stronę. Ponadto Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, że skarżona decyzja zawiera wszystkie, wymagane elementy składowe.

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Wrocławiu: NBP Oddział Okręgowy Wrocław nr: 82101016740032872231000000 w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia Stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od Strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane Stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Organ może odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, gdy są spełnione następujące przesłanki:
  - waga naruszenia prawa jest znikoma, a Strona zaprzestała naruszania prawa lub
  - za to samo zachowanie prawomocną decyzją na Stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznejlub Strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

5. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.)

Podstawa prawna pouczenia:

art. 189f § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 ze zm.); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 ze zm.).

z up. Prezesa

Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/